

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 14 C., 6 luni 7 C., 3 luni 3 C. 50 fl.
Pentru monarchie pe an 16 C., 6 luni 8 C., 3 luni 4 C.
Pentru străinătate pe an 24 C., 6 luni 12 C., 3 luni 6 C.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidieceșane Sibiu, strada Măcelarilor 45
Correspondențele sunt a se adresa la
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 45.
Epistolele nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază

INSERȚIUNILE

Pentru odată 14 fl., — de două ori 24 fl., — de trei ori 30 fl. rëndul cu litere garmond.

Disciplina în biserică.

Este fără îndoială un mare câștig, dacă o societate este bine organizată și bine încheșată.

O astfel de societate fie ea de caracter bisericesc-cultural, fie de caracter politic, numai progrese pōte arăta, ăr membrii acestei societăți se alipesc cu interes de societatea, care pōrtă cu mândrie stēgul din biruință în biruință, din triumf în triumf.

Desastrele societății împing pe membri la nemulțumiri interne și pōvōcă decepțiuni amare, uneori chiar sdruncinarea organismului din temelii.

Progresul însă de regulă nu se realizează cu legi bune, cu paragrafi neaplicați, ci mai de multe ori cu 6meni onesti și cu tragere de inimă.

Cele mai mari fapte crestate de istorie nu s'au făcut în vērutea vre-unei legi, ci s'au făcut de 6meni stăpâniți de focul sacru al împlinirii datorinței pentru binele public.

Pe lângă organizarea cea mai perfectă ce o avem noi ca biserică, pe lângă constituția cea mai liberală, pe lângă drepturile cele mai largi, ce le-am acordat noi poporului român în biserică, ni se pare, ca și cum nu am face acele progrese, cari cu drept le putem aștepta.

Simțim durerose impresiuni, când trebuie să scriem aceste, dar de ce se ne amăgim noi pe noi, de ce se prezentăm starea noastră în alte colori, decât în colorile cele adevērate.

Se ridică ce e drept pompōse edificii școlare, se fac frumōse biserici, se sporesce unelocuri averea, dar tōte acestea de regulă se fac în acele locuri, unde Dzeu ne-a dat 6meni de inimă în fruntea afacerilor, 6meni, pe cari pēcatul egoismului n'a pētruns sē-i stăpânescă. Avem însă locuri, și durere multe locuri, unde terenul e înțelenit și cela ce e chemat să fie lumina lumii și sarea pământului, n'are nici pricepere, nici simț pentru a contribui cu

un dram la ridicarea credincioșilor încredințați păstoririi sale.

Și nu e mic numărul acelor păstori sufletesci, cari cred, că dacă cercetă regulat sfânta biserică, fac serviciul divin, botēză, cunună și îngropă, ei au făcut totul și nimenea n'are sē-i mai fragă la răspundere și pentru alte afaceri.

Noi însă nici odată nu am privit, că cu aceste preotul nostru s'ar fi achitat de datorințele sale și nu suntem aplicați nici pe viitoriu sē-l dispensăm dela celelalte afaceri tot atât de importante ca și administrarea tainelor și împlinirea serviciilor sacre.

Punem un deosebit pond, ca preoțimea noastră să se dedea a nu aștepta totul dela centru, și mai ales să nu aștepte, ca sē-i dai îndrumări și povețe, spre a face lucruri de sine înțelese.

Pentru-că dōr de sine înțeles este, că casa lui Dzeu trebuie să fie cea mai curată, utensiliile bisericesci în stare bună, vestmintele bisericesci neescepționabile, așa, ca preotul slugitor sē-ți inspire și prin prezentarea externă un felu de stimă și să te facă cel puțin până ce e înaintea altarului sē-i dai onōra și respectul cuvenit unui părinte sufletesc.

Și dacă lucruri de aceste de sine înțelese le găsești negleșe, le găsești în o stare deplorabilă, le afii de așa, că ți-se revōltă tot sufletul și perzi tōte iluziunile, este imposibil să mai aibi respectul și stima cuvenită, față de cel ce a negleșe cele mai elementare datorințe. Și cel ce negligă aceste să nu credeți că e mai exact în purtarea socoților, în administrarea averilor, în aflarea mijlōcelor pentru trebuințele bisericesci, în cercetarea școlii ca director școlar și în manifestarea interesului pentru binele public.

Un atare nenorocit în tōte este pe pōvernșul peirei, ăr comuna, care a avut nefericirea sē-l cunōscă, simte după zeci de ani ranele ce i le-a înfipt negligența și neinteresul unui om — și câte odată decenii trebuie să trecă, ca să se reculegă.

Urmēză meritul, ca cei chemați să aplice cu tōtă rigōrea dispozițiile regulamentului disciplinar, față de negligențele ce se ivesc, durere, prea de multe ori în sinul preoțimei noastre.

Este prea adevērat, că disciplina numai atunci este la culmea ei, când ea e inspirată, ăr nu silită și comandată.

De regulă, ce face omul de nevoie, face rău, și de aceea trebuie adus la convingerea, că este necesar așa și așa trebuie făcut.

Convingerea acēsta însă a trebuit să și-o câștige de mult, să și-o câștige când și-a ales cariera preoțescă, și dacă nu atunci, de bună sēmă a trebuit să și-o însușescă pe deplin încă ca elev al seminarului, până ce nu a luat asupra și sarcina grea dar onorifică a preoției.

În viața practică nu-i rămâne decât, ca să execute cu tōtă conșciențioșitatea tōte acele principii și doctrine, cari i-s'au propovēdit.

Ori-ce întrelăsare este o faptă pușibilă din punct de vedere bisericesc-canonice, căci pe de o parte se molipsește organismul întreg cu baccili indiferențismului, ăr de altă parte negligența superiorului causēză daune ireparabile în tōte direcțiunile și ne împedecă în mersul nostru spre progres.

Lumea înaintēză cu pași repezi, preoțimea altor nēmuri, cu rară abnegațiune își pune tōte puterile în serviciul turmei ce i-s'a concretizat spre păstorire.

La noi tōte considerațiile față de cei negligenți au să încete, și mai ales n'au să apeleze la spriginul autorității 6meni cari se ocupă cu de tōte mai mult, și afacerile strîns preoțesci le consideră numai ca lucruri secundare.

S'au făcut bune începuturi, ca slujitorii altariului să șcie ce sunt datori să facă, ce le e permis să facă și ce nu mai pot face, fără a și lua cuvenita pedēpsă.

Aplicarea unor mēsuri mai aspre disciplinare are să fie un indemn, ca fiecare să fie la postul seu, la locul

de onōre și totdeuna în fruntea întreprinderilor, cari au să salveze reputația noastră și să ne înalțe în ochii streinilor și în ai propriilor nostri fii sufletesci.

Departate de noi să cerem aplicarea mēsurilor drastice față de clerul nostru, care numără atâtia bărbați eminenți și aleși, dar în interesul reputației clerului este, ca cei bolnavi să fie lecuiți și cei ce nu se pot lecuși să se delătore, ca să nu molipsească organismul întreg și să compromită tagma cea mai alesă, care nu e permis să aibă în mijlocul său decât 6meni curați, devotați cu trup și cu suflet bisericeii și interesului obștesc.

Ētă de ce cerem și de ce aprobăm întru tōte delăturarea considerațiilor și aplicarea proverbului străbun: „ordo est anima rerum“.

Sciri bisericesci și școlare din archidieceșă.

Consistoriul archidieceșan a instituit învēțatori definitivi pe următorii:

1. Teofil Căliman la școlă din Reșinari.
2. George Lazar la școlă din Cubleșul român.
3. Nicolae Turturea la școlă din Drăguș.
4. Ilie Oltean la școlă din Apoldul de jos.
5. Dumitru Ioan la Apoldul de sus.
6. Popovici Mondoc la Jibot.
7. Vasile Voina la Vajdei.
8. Dumitru Mosora la școlile din Seliște.

Invēțătōrea Iuliana Iovescu și-a înaintat abzicerea de la postul de invēțătōre în Seliște, care i-s'a primit.

Planul pentru zidirea unui nou edificiu școlar în Abrud-sat s'a aprobat și anume alternativa a II dintre cele prezentate.

Otilia Balamiri, Iustina Dan și Elena Vlad sunt admise la facerea examenelor private de pe cursurile pedagogice la termenele regulamentare.

Invēțătōriul Ioan Aron este instituit catechet la școlile de meserii din Brașov.

FOIȚA

Din tainele vieței.

(Continuare.)

Erau, de sigur, certe extravaganțe întroduse în noul program de sub regimul Laurian. El nu era cu studii speciale clasice și matematice. De aceea șchiopătau mult studiile clasice, și împărțirea pe clase a autorilor latini și greci, lăsa de dorit.

Dar ori cum fie, liceul din Iași luă un avînt extraordinar. Nouii profesori, Pop de matematici în clasele superioare, Columb în cele inferioare, Micăea de fizică și chimie, aduseră culturai publice o bogată zestre științifică. Laurian scormoni în curînd afacerea publicațiunei de cărți didactice. Gr. Ghyca, la îndemnul lui M. Kogălniceanu, fufință comitetul care să procedă la publicarea cronicelor lui Șincai, cumpărate de la călugărul care încercase deja mai înainte, însă fără succes, să le publice la P.-Neamț. Mare treabă nu făcu comisiunea, căci adevēratul editor al marelui op fu August Tr. Laurian.

Sincronistic vine și *tărăboiul* literar istoric stîrnit de Sionēști, cu manuscriptul de

cronică pretins găsit într'un poloboc la boierul Lătescu, mare hatman. Altă comisiune fu rînduită, ca să studieze acest document. Din capul locului M. Kogălniceanu îl declară apocrif, iar G. Seulescu nu găsi destule cuvinte spre a-l lăuda și a-l considera de autentic. Nici un raport final despre această operă nu ieși de la comisiune, ba nici pină azi nu știm în minile cui a rămas manuscriptul *sub lite*.

Bolă grea. — Doctorii români

Intre acestea, la ocașiunea unei călătorii la Piatra (N) mă îmbolnăvii. Mama mea, care perduse pe bărbatu-sēu al doilea, Cosmiță, fusese silită să revină la Iași, unde se mutase de vale de curtea lui Mihai Sturdza, în casele lui Lecaki, lângă acele ale doctorului Basevo. Ea mă înșoșise la Peatra, de unde cu multă greutate mă întōrse bolnav greu la Iași. Din toți doctorii cari fură chemați să mă îngrijescă, mi-a rămas inima la doi: doctorii Anastasie Fătu și Ștefănescu. Puțini erau pe atunci doctorii români în Iași. Dacă adăogăm pe lângă acești doi pe doctorul Cuciureanu, lista lor era încheiată. Mai se însemnase altă dată în capitala Moldovei doctorul Cihac, care, deși de origine străină, se deosebise mult prin partea ce luase la organizarea

cabinețului de științe naturale și a societăței naturalistilor.

Publicațiunea marelui volum didactic de științe naturale încă nu înțirzie să fie un titlu mai mult de recunoștință a țarei pentru invēțatul doctor. Nu știu dacă la data aceasta mai trăia în Iași, ba cred din contră, căci amicul Cobălcescu ajunsese mare și tare la cabinetul de științe naturale, el reorganiză colecțiunile, așezîndu-le după o nouă clasificățiune.

Pe cînd doctorii Fătu și Cuciureanu aveau o pozițiune și o clientelă, tînărul doctor Ștefănescu, de curînd sosit de la studii, ducea viață grea, fiind om sărac și, cu tōte acestea, era de o desinteresare extraordinară. În curînd ajunse legendar umanitarismul sēu. Neputîndu-și plăti luxul unei trăsuri cu doi cai, el mergea călare în mijlocul nopței pe la casele celor mai săraci din toburgurile excentrice, și de multe ori în loc de a primi remunerare pentru vizită, puneu dînsul în mîna bolnavului banii necesari pentru farmacie. În curînd doctorul Ștefănescu avea să ajungă cel mai popular medic din Iași, dacă o neașteptată grabnică bolă nu l' răpea științei române.

Doctorului Ștefănescu sunt dator vindearea mea de grava bolă ce-o contractasem

la Piatra-N. Cînd mama, din neprisosul pungei sale, voia să i plătescă vizitele ce mi făcuse, el refuză zicînd că și el a fost școlar sărac și că nu cu bani de la un școlar sărac se va îmbogați. Puținul timp cît mai trăi, doctorul Ștefănescu fu amic și sfetnicul meu cel mai bun.

Un asemenea amic am avut și în farmacistul Racoviță, care avea spițăria din palatul cabinetului de științe naturale, un om de-o bunătate rară cu sentimente frumōse românești ca și ruda sa, posesorul pină astăzi al farmaciei din Tecuci și neîntrecutul patriot, fost senator, coleg al meu. La farmacia lui Racoviță era loc de întîlnire pentru toți tinerii profesorași ori scriitorășii. Acolo se puneu țara la cale, într'o înghițitură de sirop de smeură cu apă rece și o lingură de medicină gratuită pentru cine avea nevoie de ea.

Intre acestea, patriotul doctor Anastasie Fătu se pregătea să întemeze o societate cu titlul: „Pentru ajutorarea tinerilor români la invēțătură“. Doctorul Fătu avusese și el bunătatea de a mă cerceta la bolă; ast-fel mă nascuse și din citirea lucrărilor mele începătōrice, de un an doi, își formă 6re-care opiniune bună despre mine. Cînd societatea fu înăgurată cu 6re-care solemn-

Alexe Chejan este primit elev ordinar pe cursul III pedagogic.

Profesorul și directorul provisor al școlilor noastre comerciale din Brașov, unicele școli comerciale confesionale din țară, dl. *Arseniu Vlaicu*, este întărit director definitiv al acelor școli.

Diaconul Avram David este numit catechet al elevilor ortodoksi dela gimnasiul săsesc din Sebeșul-săsesc.

Fapte vrednice de imitat.

Zilele aceste consistoriul arhiepiscopului a aprobat două acte de donațiuni făcute pe seama bisericilor noastre.

O donațiune de 10.000 corone o au făcut credincioșii noștri din Rosbav *George Radu* și soția sa *Reveica* născ. *Mirea*, prin actul ddo 10 Iulie a. c., designând, ca din interesele acestui capital să se acopere competențele parochului și să se scutască poporul dela contribuțiile anuale de câte 1 fl. 40 cr., ér 50 fl. să se dea învățătorului-cantor și poporul să se scutască dela contribuțiile în bucate; prisosul să se capitalizeze, și cu vreme comitetul și sinodul parochial să pótă folosi interesele și spre alte scopuri culturale.

Cealaltă donațiune o a făcut parochul din Curciu *Zacharie Ioanovicu* și soția sa *Maria* născ. *Popovicu*. dând averea lor, 18 jugere pământ roditor, pe seama bisericii și pentru trebuințele culturale ale aceleia.

Faptele aceste ale marinimoșilor donatori nu au lipsă de comentarii, mai ales considerând starea materială a comunelor noastre bisericesti și greutatea ce întimpinăm la acoperirea cheltuielilor și la străduințele noastre în niștințele culturale.

Parochul *Zacharie Ioanovicu* a dispus, ca fundațiunea întemeiată de el să pórta numele I. P. Sale Domnului arhiepiscop și metropolit *Ioan Metianu*, din motiv, că impulsul să facă fundațiunea bisericesti i l'a dat însuși I. P. S. Sa prin cerculariul arhieresc, cu care îndemnă poporul și fruntașii la întemeierea de fonduri culturale.

Parochul *Ioanovicu* e prezentat de către sinodul parochial din Curciu, ca un păstor de model, dotat cu un zel extraordinar apostolic, care la intrarea în parochia Curciu n'a aflat unde să-și plece capul, și acum după o păstorire de 44 ani lasă zidită în mijlocul comunei o școlă corăspunzătoare, o biserică nouă în centrul comunei, în locul celei vechi izolată la marginea satului, o porțiune canonică de 19 jugere pe seama parochului și 7 jugere donate pentru acoperirea trebuințelor biseri-

cesci de către mai mulți credincioși ai noștri, și o casă parochială potrivită.

La rezultatele aceste a ajuns venerabilul paroch prin muncă, prin cuvântări ținute poporului, prin viață de model casnică și prin jertfe, fiind el cel dintâiu la listele de contribuiri benevole și chivernisând cu cruțare și înțelepciune averea bisericii.

Documentele despre donațiunile aceste au produs o vie mulțumire în cercurile bisericesti și I. P. S. Domnul arhiepiscop a adresat donatorilor cuvinte de mulțumită, însărcinând pe protopopii locului, ca în biserică să aducă la cunoștința donatorilor și poporului mulțumita bisericii față de binefăcători, cărora și noi le dorim viață îndelungată și să aștepte mulți imitatori vrednici.

Ceva despre psihologia poporului român.

II.

Ei, dar' acum să întorcem foia!...

Răbdător peste măsură, indolent și laș a devenit Românul, fiind-că toți cei din jurul lui l'au lovit și l'au despoiat...

Ca urmare românul pórta în vine viciile lungi sale sclăvii. El s'a ferit din calea loviturilor, pe cât a putut; bine-facere de la nime n'a primit, nici a așteptat, în nimeni cauză de a se încrede n'a avut, ci, retras întru ale sale, a ținut minte, a trebuit să se ajute singur, să se contenască de la plăceri și să petreacă o viață de uriașă muncă pentru pâinea de toate zilele.

Pe calea acésta încă românul s'a cumințit, a devenit cumpătat și laborios. Brațele românului lucră pământul și mâinile femeii împodobesc casa sa cu o mulțime de manufacturi ce alte nēmuri mai leneșe le cumpără cu bani.

Pe unde român trăește, el muncește solul, el agonisește și cea ce câștigă, știe și păstra. Alții sunt, cari se îmbuibă din osteneala sa. El își iubește fără samăn solul udă cu sudorile sale, vatră strămoșască, patria sa, pe care de voe nici odată nu o părăsește. Pe urmă în internul său tot-deuna se simte superior și mândru pe numele său de român, deși știe că numele acesta i-a adus numai suferință. El are cunoștința, că împilările dușmane sunt trecătoare și zice, că „apa trece, piatră rămân“.

Cumpătat întru toate, românul face extremul contrast cu maghiarul nespuse de pătimăș în mâncare, beutură, tutun și adulteriu. Ast-fel românul cu o cale s'a oțelit, și cei îmbuibăți s'au moleșit.

Este fapt recunoscut de toți istoricii și politiciii leali — fie naționali, fie streini, — de toți căți au studiat și cunosc bine împrejurările de traiu ale poporului nostru, că pe român l-a susținut de secolii și-l susțin azi prin vârtejul de pericole ce-l înconjură, un număr de virtuți, cari cu drept cuvânt escită

gelozia altor popore de natură mai neajutorată.

Nu este numai proverbial de trainic poporul român, ci el este și nespuse de harnic, nespuse de agonisitor, și cruțător, perfect econom — chiar între cele mai grele circumstanțe. Iar când situația îi suride cât de puțin, atunci românul prin o înțeleptă chivernisire și diligența-i de fer — devine în grabă om avut.

De nenumărate ori am încredințat sume considerabile câte unui copilandru de 16—18 ani, să facă cutare greu negoț și dânsul a parcurs drumuri îndelungate, s'a dus peste țări și mări, cu crășme, muzici, femei și câte alte ispite, dar s'a reîntors voinic și teatăr, cu tréba făcută, pe când aceeași tréba nu îi-o face omul mare, însă de soiu mai debil, mai ușuratic, mai neajutorat, ci de regulă sucombă celor dintîi ispitiri.

Tot ast-fel este și cu agerimea minții înăscute Românului.

Dă-i o schintee, o rază de lumină — și el, ca un alt Prometeu, va prinde îndată întreg focul și sórele întreg; dă-i puțin repaus și puține mijloce de învățatură — și el mult mai degrabă de cât alții se va avânta la o înaltă perfecție!

Este în firea sclavului să cuprindă lumina și să iubescă, îndoit ca alții, libertatea; este în firea apăsăturii să se răsboliască, să cerce cele mai strimte cărări, pentru ca să iasă la un liman mai scutit de apăsare!... Nenumărați sunt ómenii noștri, cari și-au câștigat o poziție și știință cu minime mijloce și în împrejurări nepriincioase, când fiii altor nēmuri de mii de ori ar fi lăncezit și sucombat.

Cu un cuvânt, azi putem trece liniștiți peste ori cari dușmani, răutăcioși ori ignoranți, cari alt-cum presintă pe poporul român și se constatăm adevărul, că acest popor pe deplin merită atributul de harnic și cu minte și că aceste însușiri lui înăscute adause către religiozitatea bine conservată în biserică sa specifică românească, din care rezultară bunele-i moravuri către dulcea-i limbă și sublinele-i datine străbune, l'au salvat și susținut peste secole. Poporul român, în special țaranul agricultor din Transilvania, în raport cu maghiarul domneț și risipitor, este muncitor și păstrător, calități, ce i-au făcut posibilă nu numai existența printre miile de vicisitudini și seculare asupriri, ci chiar o bună stare materială, mai ales față de maghiarul póte din fire leneș și ușuratic, póte moleșit tocmai prin împrejurări favorabile ce l'au pus în poziție, ca să trăiască mai mult din sudorea altora, de cât după propria-i harnicie.

Fapt este, că pe când Românul e iobăgit și despoiat de toate drepturile, prin cumpătare, sirguință și cruțare, chiar și înainte de 1848 știa să se susțină, domnul maghiar, căruia românul îi da jumătate din brațele, munca și agoniseala sa, s'a prăpădit materialmente și moralmente, așa că întréga rasă, când ea pe sine are să se hrănescă, apare incapabilă. Nu se póte hrăni, de cât sub tit-

lul domn preste alții, ori servitor în mămăliga altora.

Când însă vine vorba de naționalitatea sa, atunci maghiarul este șovinist și fanatic până la extas... El nu cunoște o rasă superióră rasei sale, nici jertfă, pe care n'ar aduce-o pentru mândria sa națională. Până la cel din urmă ciobotar, maghiarii toți sînt politici și șovinisti în interesul nēmului lor. Toți sunt pătrunși de o iubire ne bună pentru aceste interese și de fapt ei au dat mii de dovezi despre înalta lor capabilitate de însuflețire pentru cauzele naționale și probe însutite de jertfă și vitejie.

Nu tot așa românul în trândava-i cuminenție, în lipsa-i de entusiasim, în indolența și indisciplina sa proverbială.

De aici a urmat că Românul, investit cu atâtea calități eminente, a sucombat totuși față de Maghiar, având entusiasim național imbinat cu nimbul eroismului.

Față de Sasul din Transilvania Românul de asemenea este în defavor, nu atât în chestia însuflețirii pentru cauzele naționale, cât mai vartos în chestia disciplinei în care însușire acest mic dar' instruit popor nu și are păreche.

Săsimea tótă ca un singur om se ridică, când din partea conducătorilor săi s'a dat lozincă de ridicare.

Parola dată de inteligență, este pentru fie-care Sas poruncă și lege.

Cunoscută este în general ascultarea órbă și nemărginită a Sasului față de clerul său atât de distins și de erudit... „Der Herr Pfarrer“ (preotul) este tatăl lor, povătuitorul lor politic și economic, jurisconsultul și apărătorul lor, și ceea ce d-l Paroch a aflat de bine a dispune, tot Sasul împlinește fără șovăire.

Și Sasul, ca individ, e cumpănit întru toate și destul de tardiv în acțiunile sale; și lui îi lipsește, ca și Românului, focul maghiarului de a combate momentan. Cu toate acestea Sasul, — o mână de ómeni — a stăpănit și el pe bietul Român și politicește și economicește nu cu arme de fer, ci cu armele culturale și cu disciplina-i mult admirată.

Să vorbim aici un cuvânt și despre indolența noastră în cele ale culturii literare.

Pe terenul cultural-literar am meritat de mult, ni s'a și dat de mult nota rușinosă de „Inapoiati“.

Streinii ne-au dat'o, dar' ea este meritată și dréptă, unica póte dréptă din câte note ne-au dat străinii.

Omul cu vederi limpezi, carele observă cât de întins este așa numitul „târg cu cărți“ la poporele ce posed nota de „înaintate“; acela care vede cât de generală este trebuința, aș zice setea de literatură la toate poporele cu pretenții culturale; acela care știe cum bătrâni, bărbați, tineri de ambele sexe cum saltéză librăriile, căutând cu dor și zor, ce nou a apărut și și dá ultima para pentru acest nou product; acel om nu va putea contesta îndreptățirea rușinoșei note, ce planéză d'asupra creștetelor noastre.

tate, profesorii mei, Gusti și Th. Codrescu, mă recomandă cu multă căldură doctorului Fătu, carele, supunându-mă la un examen destul de binevoitor înaintea comitetului societății, mă primi ca prim-bursier al noiei societăți, însă nu-mi putu acorda o bursă mai mare de 80 galbeni pe an. Speram totuși s'o scot la capăt cu micul capital ce-mi liberăse tribunalul, partea mea din averea tatălui meu. Socotind și acésta sumă pe lângă bursă, îmi asiguram vre-o 120 galbeni pe an, pentru cel mult trei ani.

Între acestea se întâmplase unele schimbări de situațiune în familia mea. Sora mea Victoria, o copilă fórte frumoasă, fusese căsătorită cu proprietarul caselor în care ședeam, d. Lecaki. Sora-mea cea mai mică, Aristiza, fusese luată ca fiică adoptivă de un bogat grec, însurat și fără de copii. Acésta cu doi trei ani mai înainte. El plecase, cu soră-mea și familia lui, pentru o insulă greacă unde avea proprietăți, mi-se pare Mitelene. Acum mama-mea, lipsită de ori-ce știre de la fiica-sa, zilnic plîngea după ea. Sora mijlocie, Julia, era dată la școlă publică de fete sub direcțiunea lui Constantin Botezatu. Eu îmi făceam pregătirile de plecare pentru Paris, așa că mama rămânea singură. Domnița Elena fiica lui Ioniță Sturdza Vodă, vechea amică

de copilărie a mamei, nu încetase nici un moment a se interesa de sórtea ei.

Cînd vëzu că rămîne singură, o luă în mărșeta sa casă, ca damă de companie, ca pe o veche amică de care, nici odată nu se despărțise cu inima. Mi-aduc aminte, cu toate acestea, ce mîhnire adîncă coprinse pe mama la ideea că nu va mai sta în căsuța ei, și câte lacrimi vărsă în preziua strămutării sale în de altminterea spațioase și frumoșele camere, ce domnița Elena îi pusese la dispozițiune.

Eu căutam s'o mîngîi și-i ziceam:

— Dacă nu-ți convine, de ce-ți strici casa, dragă mamă? Peste trei patru ani voui fi în stare să-ți îmbunătățesc sórtea. Pînă atunci stai cu ginerele Lecaki.

— O mamă sócră cu dinșii, — zise mama, — nu trebuie!

Spre Paris

Eram gata de plecare. Talismanul de la Mitropolie mă încuraja să mă expun la o viață fórte dură, căci tótă lumea care se întorsese de la Paris îmi spunea că cu 120 de galbeni nu-i chip de traiu, mai ales cînd ai de plătit și taxe școlare.

— O să fie un martiriu pentru d-ta viața de la Paris, îmi ziceau unii și alții.

„Lucrăză, ajunge, te aștept!“: cele trei vorbe din talismanul ce stătea nedespărțit de pieptul meu, învinseră toate temerile de grea viață; și, luîndu-mi ziua bună de la toți ai mei, purtînd paralele într'un chimir încins sub haină, plecai într'o zi din luna Septembrie, ștergînd cu sărutări lacrimile mamei.

Luai loc din diligența poștei, via Botoșani-Mihăleni-Cernăuți, între doi jidovi și un neamț, cari se întreceau în mâncare de usturoiu. Plătii un sorocovăț, bacșiș curierului, ca să-mi cedeze locul său de pe capră, numai să scap de infecțiunea jidovăscă.

La fruntăria de la Mihăleni, pășind în Bucovina, inima mea era copleșită de simțiminte patriotice. Eram în stare să strig *beemterilor* de la capul podului austriac:

— Hoților, dați-ne înapoi țara!

Călătoria pînă la Cernăuți o făcui eu un harabagiu jidan.

Alte adînci impresiuni în Cernăuți. Cu mare greutate găsi loc în diligența care pe la Sniatin mergea la Lemberg. Tot numai locul curierului îl putui avea, ceea-ce numai noptea nu-mi prea era favorabil, căci stagiunea era înaintată și noptea rece.

Și astăzi îmi resună în cap cîntarea surugliului dintr'o mică trimbiță, anunțînd

sosirea la stațiuni. Zile și nopti am călăorit astfel, odihnindu-mă prin circiurile de la stațiunile poștale, atîta timp cît era nevoie pentru manipulațiunea poștală.

Îmi era fórte greu să mă înțeleg cu cei de prin circiune, unde de ordinar călătorii puteau afla câte un mic restaurant la órele de prînz. Înt'o localitate de mică însemnătate poposind pentru prînz, mă așez la o masă. Mi-se dá o listă de bucate în limba polonă. Mi-am închipuit, negreșit, că cel d'întîi rînd era o supă. Într'adevăr, nu greșisem. Cu gînd că al treilea rînd din listă erau bucate de carne, îl designez cu degetul la chelner. El se uită la mine, apoi, dînd din umere dispăru și-mi aduse o a doua supă. Am mîncat-o! Dar acum nu mai simțiam nevoea unui alt fel de bucate. Totuși mi-am zis:

— Ia să mîncine o prăjitură sau un fruct.

Și cu degetul arătai chelnerului ultimul rînd din listă. Mai multe minute el îmi vorbi fără ca să-l pot înțelege.

Iată, că intră în locanță preotul satului, carele auzind conversațiunea imposibilă dintre mine și chelner, bine-voit să se apropie de masa mea și într'o franțuzăscă stricată mă întrebă ce doresc. (Va urma.)

Stima generală este la alții respalata celor ce iubesc literatura; la noi este adesea un zimbet de dispreț. O rușine simțeste în sine fiecare om inteligent la alte nemiuri, dacă n'ar poseda ori n'ar fi cetit barem operele mai bune din literatura limbii sale. Cu un cuvânt, produsele literare se caută și se cumpără în masă, pentru că ele sunt un nutrement spiritual, zilnic, indispensabil, fără de care omul de azi nu ar putea trăi, necum să mai aibă și pretenția de a fi cult și inteligent.

Și se nu se credă că setea acosta literară s'ar observa numai la Germani, Franzezi, Englezi etc.

Nu! Popore mici, mai mici de cât al nostru, popore sârmane, mai sârmane în masele lor de cât noi, au trebuințe educative-culturale. Noi avem inteligența, ce se mândrește și mereu la fruntea mesei să îndesă, avem popi și învățatori, luminătorii poporului, cari în veci nu-ți cumpără o carte și literatură nemulțumită cum părăie cunosce Maniuri ori Kamtschatka... Eată v'am descris o mică parte a calităților și defectelor, ce deosebesc naționalitatea română de cele-lalte naționalități, dând astfel răspuns la întrebarea d-văstră a III-a. (Va urma).

Pentru Mihăileanu.

Ziarele din țară au deschis o subscripție pentru ajutorarea familiei regretatului martir profesor Mihăileanu. Toți se grăbesc a oferi obolul lor pentru familia română fără sprijiniți de părinte. Publicul rămân afară tot se grăbesc așa arăta totă dragostea pentru memoria marelui patriot.

La 6 septembrie s'a oficiat pentru sufletul lui un parastas pontificat de poporalul arhieru Sofroniu Vulpescu Craioveanul, desvoltând o pompă grandioasă. La fine a ținut un mitral arhieru următoarea meduvsă cu vântare:

Ca o rodă desevșit sfințită și ca o pîrgă a firei omenești aducându-se mucenicii proslăvitului Dumnezeu; și, stropindu-se cu sângele lor, arătat au închipuit junghiere ta: Dumnezeu părintelui nostru; ér nouă pururea ne dau mântuire.

„Cănoanul morților“ din Molitjenic.

Da, drept măriturilor creștini!

Azi se implinesc 40 de zile, de când unul din cei mai de frunte mucenici ai României a căzut jertfă aducătorului de mörte glonț al vrăjmașului neamului românesc.

Astăzi sunt patru-zeci de zile de când acela care întraga lui viață și sêrguință a safricat'o cauzei românismului, a fost doborât de glonțul nelegiuit și s'a prăbușit stropit în sângele său. Ștefan Mihăileanu a fost smuls de la brațul soției și din mijlocul micilor sêi copilași, dar, prin a lui junghiere, ne desptăm — noi printrinsul ne mântuim.

Prin mörtea lui, ochiul celui Atotputernic care vegheză pururea; degetul Atot ținătorului, cel a tôte povățuitor, care arată cărarea providenței acestei țeri tot-d'ă-una, — acum mai mult de cât ori-când altă dată, — ne-a desptat din trecutul somnoros; răpirea lui Mihăileanu dintre noi ni-a deschis ochii, odată mai mult, să priveghem mai bine la viitorul neamului și al scumpei noastre țerișore, care, acum ca de atâtea ori și în atâtea rânduri în trecut sbuciumat, a fost răscumpărat prin șiróele de sânge al străbunilor noștri din ghiarele celor-ce ne prigoneau.

Mihăileanu va fi una dintre figurile cele mai mărețe, — cari plutesc aveau în vezdub, ale românismului; el 'și-a jertfit întraga lui ființă religiei, nației și țerii.

Ne-am născut ca școlari, 'l-am cunoscut ca tată de familie, ca dascăl; era cu desevșire rob al datoriei, răbdarea și lăpădarea sa de sine nu cunoștea margini. Mergea cu zelul și strășnicia țării de caracter până a-și lăsa soția și copilași fără pânea de mâne, numai ca să 'și servescă marea familie — neamul românesc.

Nouă, celor ce supravețuim aceluia care a fost stéua 'nainte mergătoare, luceafărul, — ba ce zic încă! — sórele Macedoniei Armfne, aceluia care a fost scaldat în sângele său, prin a cărui asasinare noi toți ne-am trezit, nouă ni-se împune o înaltă și sfințită datorie, ceea ce: sus se avem inimile. Iar icóna lui

măntuitor, care plutește aveau în vezdub, chipul lui blăjin care parcă se zărește prin tre noi, s'el avem într-o cinstire mai presus de cât noi, căroră să ne slujesc de călăuză, îmbărbătându-ne pururea, și nimbul aureolei chipului lui veșnic să ne lumineze calea vieții, înăcărătă în viitor pentru Românism.

România totă, de pe tôte dealurile și văile, din tôte unghiurile, peșterile și crăpăturile pămîntului de pe unde se află ea, ca într'un glas să dea dreptă răspătire pururelnică, pomenirii ostarului mucenic, prin a cărui mörte s'a arătat nouă tucuric, prin a patriotismului.

Iar Biserica, luând o întristă tóre parte la trecerea din ceste de aici a unuia din cei mai bine credincioși fii ai ei, prin mine smeritul slujtor ve cheamă să unim cu toți glasul pentru adormitul și să zicem: „Dómne, vecinicilor tale bunătăți, învrednicește pe acestica ce la-ți mutat de la noi, odihnindu-l pe dînsul într-o fericirea cea ne'imbetrănită, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc acum și pururea și 'n vecii vecilor. Amin.

NOUȚĂȚI

Sfințire de biserică la Sebeșul săsesc. În urma învătării primite dela comitetul parochial și poporul român din Sebeș Eminenția Sa arhieriscopul nostru Ioan va pleca Sâmbătă cu trenul de dimineața la Sebeș, Sâmbătă cu trenul de dimineața la Sfințirii bisericei radical renovate de acolo. Din acest incident comitetul parochial trimite următoarea invitare.

Înaltpreasfințitul Domn arhieriscop și metropolit Ioan Meșianu, Duminecă, în 10/23 Septembrie a. c. binevoeste a Sebeșul sfințirea bisericei gr. o. binevoeste a Sebeșul sfințirea. Cu actul acesta solemn vor fi împreunate următoarele festivități: Sâmbătă, în 9/22 Septembrie, la 11¹/₄ ore a. m. primirea Înaltpreasfințitului Sale la gara Sebeșului. Duminecă, în 10/23 Septembrie, la 9 ore a. m. actul sfințirii și sf. liturgie în biserică renovată. La 1 oră p. m. banchet festiv în hotelul „La leul de aur“. La festivitățile acestea Vê invită cu tóta onóra Comitetul parochial.

Se observă, că participarea la banchet e a se anunța până Vineri, în 8/21 Septembrie la amezi episcopului Avram David, și că de cuvertă e a se plăti 5 c. Duminecă, în 10/23 Septembrie s'era, Reuniunea meseriașilor din Sebeș va da un concert-teatru în sala hotelului „La leul de aur“.

Redacțional. Cu ziua de azi colaboratorul nostru, profesor Nicolae Vătășan, a dimisionat din postul avut în redacțiunea „Telegrafului Român“, având a-și ocupa imediat postul de profesor la catedra științelor naturale dela gimnaziul de stat din Beregszász, și în locul d-sale este angajat în aceeași calitate clerical absolut Aureliu Trif. Dorim confratelui Vătășan succes în spinósa carieră de profesor.

Avis. Domnii membri ai clubului municipal român din comitatul Sibiiului sunt invitați prin acosta conferența clubului, care se va ținé Vineri, în 28 Septembrie n. la 5 ore p. m. în casina română din Sibiiu. Obiectul conferenței este deliberarea asupra obiectelor puse la ordine zilei pentru adunarea generală ordinară de tómnă a comitetului municipal din comitatul Sibiiu.

Biroul clubului:
Sibiiu în 21 Septembrie n. 1900.

Ioan de Preda Dr. N. Vecerdea
președinte. secretar.

Masa studenților susținută în Sibiiu de „Albina“ s'a deschis pentru anul curent școlar Duminecă în 16 Septembrie n. cu 53 studenți, cari frecuentază parte gimnaziul de stat, parte cel evangelic, ori școlă reală evangelică din Sibiiu.

Au fost prezentați la actul deschiderii: directorul executiv al „Albinei“ dl Parteniu Cosma, presidenta Reuniunii femeilor române din Sibiiu d-na Maria Cosma, sub a cărei devotată priveghiere se află acosta umanitară instituțiune, și unii dintre cateheți elevilor. Semnăm cu plăcere și de astă-dată, cel mai simțit bine, ce „Albina“ aduce și pe calea acosta poporului român.

Examen de pădurari. Ministeriul de agricultură a dispus să se țină în mai multe lo-

curi examene speciale pentru calificarea pădurarilor amesurat recerintelor impuse prin noua administrare a pădurilor. Astfel de examene se vor ținé în Budapesta, Cluj Pajon, Besztercebánya, Mișcolț, Cașovia, Sigetul Marmășiei, Dobrișin, Odorheiul secuiesc, Brașov, Sibiiu, Timisoara, Zombor, Cincibiserici și Tirnavia (Szombathely) în 22 Octobree.

Parastas. Azi la 11 ore s'a servit în biserică din Sibiiu-Cetate parastas pentru rēposata Ioana Bădila.

„Weisskirchen“. Reprezentanța orașului Biserica-Albă a hotărît, ca numirea oficială a orașului să fie Ungarisch-Weisskirchen, nu Fehértemplom, cum cereau cei 7 membri patrioți ai reprezentanței. Pentru numirea patrioți ai reprezentanței. Pentru numirea patrioți ai reprezentanței.

Impēratul Germaniei Wilhelm II. va veni în Octobree în Ungaria, unde ca ósve al arhieriscopului Friederia, participa la vênătorile, ce se vor aranja în Karapács.

Cadoul prințisorului român. Cetim în „Evenimentul“ că s. Sinod al României a hotărît să deie prințisorului Carol cadou de aniversarea a 7-a a zilei natale o frumósă carte de rugăciuni. Cartea e lucrată într'un atelier din Viena, e bogat ornamentată în aur și emailată fôrte artistic.

Acuirare a unei sodalilor. La „fondul de vânzare“ a „Reuniunii sodalilor români din Sibiiu“ au contribuit cu câte 20 bani:

Dl Avram Pécuarariu, protopresbiter gr.-or. în Ilia și d-na Maria Pécuarariu, protopopeasă; dl Petru Popoviciu, protopresbiter gr.-or. în Abrud, cu d-na Silvia Popoviciu, protopopeasă, d-sórele Florica și Virginia Popoviciu și d-sóra Virginia Pușcariu, dl Iosif Gomboș, paroch gr.-or. în Abrud, cu d-na Ana Gomboș, preteasă, și Úlpia Șpan Boș, Ilie Șpan, proprietar și soția Sava Șpan (Lușca), părinții profesorului seminarial Dr. Petru Șpan; Petru Tineu (Stan) funcționar la „Albina“ și Vasile Popovici, elev al conservatorului de musică din București. Rósalia Preiner n. Keresedi, Ioan Croitor, sodal croitor; Ioan Holgera, cler. curs. III., Nicolae Mohan, Ioan Pinciu, George Poponea, Nicolae Stoica, Ioan Apolzan, Ioan Marcu, Ștefan Duca, Ioan S. Pitariu, Ioan Spinean, Aurel Sandi, culegători-tipografi, și Iacob Șteflea, învățator în (Seliște); Mircea Popoviciu, Ioan Manta, paroch, Reveca Manta, preteasă, Ionel Manta, student, Mărióra, Ecaterina (Sisi), Florica, Florin și Cornel Manta (Gurariului); Dionisiu Roman, candidat de advocat, George Crișan, paroch, (Medias); Candid Popa, inv., Elisabeta Popa nasc. Popoan, n. C. Mitrea, proprietar-sup. rēs.)

Șahul Persiei va cerceta în luna acosta capitala Ungariei, unde se fac pregătiri pentru primirea lui.

Jurist eliminat. Juristul de anul II dela universitatea din Cluj, cu numele Hubacek Béla, e eliminat dela universitate pe ambe semestrele anului școlar curent. Causa eliminării e purtarea scandalósa a juristului când cu maiialul ascultătorilor de filosofie.

Ministrul de externe bulgar Narcevičs a fost zilele trecute la Viena, unde a conferit cu contele Golukovski în afacerea conflictului românó-bulgar. Ce o fi isprăvit, încă nu se știe; dar rezultatul consfătuirilor este că pe ambele șale telegrafic a anunțat răpășirea sa din ministeriul Ivancsov, în care — se vede — radicalii au cuvântul și puterea.

Petrecere în Hodoș. Corul plugarilor români din Hodoș va da mâne un concert împreună cu petrecere, din prilejul serbării hramului bisericei. Se va juca și comedia populară „Ruga de la Chisetu“ de Iosif Vulcan.

Incendii. În Viena a murit un anume Vadász József în vâna lea-mară e directorul de la oficiul de sare, a furat bani gata și juvaers în preț de aprópe zece mii de coróne. Pentru-ca să nu 'i fie descoperită fapta, a dat foc casei, care a ars până 'n temelii. Răspalata faptei sale criminale l'a ajuns însé în curând, căci prins fiind de gendarmi a fost dat în grija procuraturii din Lugoj.

În Triest a ars alaltăieri móra cu vapor „Economó“. Paguba trace preste un milion de florini.

Năpastă asemenea poplăcenilor au îndurat sêptămăna acosta locitorii din Pēresztek în comitatul Sopron, unde mai mult de 100 familii au rēmas fără adăpost din cauza unui incendiu terribil, care a mistuit aprópe tóte clădirile.

Din Borgo-Prund.

(Fine.)

Cei interesați poftescă dacă voesc a se convinge, ostenscă la tața locului. Că cele afirmate de mine sunt adevărate, servescă și următórea întēmplare. În vara acosta s'au făcut în comitatul nostru iconostase și alte biserici; nu însé de dl profesor I. Pășlea, ci de alții. Într'o bună dimineața dl prof. I. Pășlea primește prin poștă o scrisoră în care e amenințat, că dacă nu plăcă numai decât din Ungaria în Bucovina o va păți-o, pentru-că d-lui ca naturalizat în Austria nu plătește dare de venit în Ungaria după iconostasele ce le face. Malițiosul anónim a învidiat pe dl prof. I. Pășlea, pentru-că e un adevărat artist în ale sculpturii și picturii iconostaselor. Numele și reputațiunea d-lui prof. Pășlea vor rămânea pentru etern înscrise în condica parochiei gr.-or. din Borgo-prund; ér parochiele din arhieriscopie gr.-or. ar face în interesul lor material, dacă l'a acordarea de noue iconostase s'ar alege ómeni ca dl prof. I. Pășlea. Un monument „cap de operă“ va fi iconostasul din Borgo-prund, din generațiune în generațiune.

Sânștirea iconostasului s'a efectuit în 27 August st. v., a. c. prin asistat de-n protopop. tract. Simion Monda Revsts de-protopop. fungenti Teodor Vrășmas, Iuliu Suciava, Pavel Beșă și Eliseu Dan, în prezenta unui public din loc și din jur. Chiar și din depărtatele parochii cetatea Bistrița și Galaț în număr de preste 4000. Tot publicul s'a dus căndă ca încântat de frumósă iconostasului. D-l protopop în predica s'a arătat meritul parochienilor prin facerea iconostasului, etc., a mulțumit comitetului parochial, parochienilor, primăriei comunale și d-lui prof. I. Pășlea precum și conlucrătorilor d-lui prof. Pășlea, bravilor tineri absolvenți de școlă sculpturii și picturii din Câmpulung: A. Roșca, I. Iehan, P. Buba, N. Doboș, T. Grosar, I. Cupcianco și S. Buburuzan; apoi d-lui învățator pensionat Ștefan Vrășmas, care cu puterea sa fisică a ajutat cu multă bunăvoință la așezarea iconostasului.

După sfințirea iconostasului la 1 oră p. m. a urmat un banchet de preste 90 tacămuri. La banchet s'au rostit mai multe toasturi.

La 7 ore seara s'a dat în favorul bisericei o reprezentațiune teatrală în hotelu opidului Borgo-prund. S'a jucat piesa „noroc în casă“ și „jidani la bătălie“ de T. Șperanță. Ambele piese au reușit spre încântarea publicului bisericei. Au fost cei 7 juni sculptori bucovineni și domnișóra învățătóresă Leontina Beșă. Toți și-au jucat rolele cu adevărate talente artistice teatrale. În deosebi d-sóra L. Beșă în declamarea unei poezii a dovedit un mare talent declamatoric. Publicul i-a recompensat prin dese aplauze.

După reprezentațiunea teatrală a urmat bal, care a durat până în zori de zi. Venitul curat dela reprezentațiunea teatrală și dela bal s'a donat celor 7 juni sculptori în semn de recunoștință pentru lucrurile lor esecutate cu multă artă în facerea iconostasului și spre încurajarea lor la perfecționare în ale sculpturii. Astfel s'a fînit reprezentațiunea teatrală și balul, ducând toți pe acasă suvenirii plăcute.

Am zis că tôte renovările bisericei din Borgo-prund și facerea iconostasului au costat 13,000 florini, și fiind poporul din motivele arătate scăpătat materialmente, cum se putea aduna acosta sumă mare, dacă parochul Teodor Vrășmas nu avea rutina și tactica de a atrage și ambiționa poporul la astfel de jertle mari și a-l face să țină umér la umér cu păstorul său sufletesc. Onóra acestui harnic paroch, care îndeplinind acea muncă uriașă, acum la bētrâniele sale póte să esclame cu dreptul „Ștefan“: „Acum slobozește Dómne“. P. T. cetitori vor afla în pomposul templu al Sionului un exemplu invederat de rfvnă și dragoste cătră casa lui Dumnezeu.

Un parochian.

Nr. 560/900

[179] 3-3

Concurs

Pentru ocuparea posturilor învățătoresci dela scólele confesionale gr. or. din mai jos însemnatele comune în protopresbiteratul Geógiului, se escrie concurs cu termin de 15 zile dela prima publicare în „Telegraful Român“.

1. Banpotoc, cu salariu anual de 600 cor., cuartir gratuit și lemnele necesare de foc.

2. Glod, cu salariu anual de 600 cor. și lemne de foc.

3. Fizeș, cu salariu anual de 600 cor. și doi stânjini de lemne.

4. Vermaga, cu salariu anual de 600 cor., cuartir gratuit și lemnele necesare de foc.

Concurenții la vre-unul din aceste posturi au să-și așternă cererile lor concursuale instruite conform normelor în vigóre la subsemnatul oficiu protopresbiteral în terminul deschis.

Hondol, 29 August, 1900.

Oficiul protopresbiteral gr. or. al Geógiului.

Vasile Pipoș protopresb.

Anuarul I

al „Reuniunii sodalilor români din Sibiu“ publicat de Comitetul Reuniunii.

Cuprinde unele date dela întemeierea ei până la 31 Decembre 1899.

Se află de vânzare cu prețul 1.20 cor. plus 20 bani porto la

Librăria Tipografiei archidiececane.

La Librăria Tipografiei archidiececane se află

3 prapori gata

ca mustre: unul de mătase grea damast, mărimea 85/155 cm. și costă 128 cor., unul de camgarn fin, mărimea 120/175 cm, costă cor. 108, 3r al III-lea din pânză de in cer-nită fôrte trainic și frumos, mărimea 120/170 cm. cu 63 cor. Toți sunt fără prăjină; cu prăjină se adauge la prețurile indicate încă câte 10 cor. Se primesc însă și comande pentru alte mărimi cu ori și ce fel de icóne. Observăm, că praporii sunt fiecare din câte o singură bucată și icónele sunt pictate pe însași stofa praporelui, praporii din multe bucăți costă cu mult mai puțin.

In Tipografia și Librăria archidiececană, Sibiu, se află de vânzare

Sidoxia,

cestiunea dotațiunei archiereului ort. român din Transilvania,

de Mateiu Voileanu.

Prețul 30 cr.

Voți a nu mai tuși? Folsosiți Poțiunea antiseptică a doctorului Bandiera, căci este un espectorant eficace. Remediul acesta vindecă repede, nu numai tusa provenită din o simplă răcélă, ci și răgușéla, simptome de catar bronchitic, cari se manifestă prin indispoșiți la gât.

Poțiunea antiseptică se vinde în Palermo la Farmacia națională, strada Tornieri 65, cu prețul de 5 franci pentru sticlă, franco. [127] 8

A eșit de sub tipariu în Tipografia archidiececană:

APOSTOLUL

— cu litere latine —

cu binecuvântarea I. P. S. Domn Ioan Metianu, archiepiscop și metropolit și se află de vânzare la Tipografia și Librăria archidiececană în Sibiu cu prețurile: broșat 7 cor., legat 9.50 cor., ediție de lux broșat 8 cor., legat după cum se comandă.

Iceóne sfinte.

Table with columns for 'fôrte fine', 'fine', and 'simple' and rows for various religious icons like 'Adormirea Maicei Domnului', 'Arhanghelul Michail', etc.

Cina cea de taină și 40 Mucenici, după comandă, dela 40 coróne în sus fôrte fine, 30 coróne fine, 3r simple 18 coróne. — Aier (pentru Paști), fine de tot 39.20 - 117.60 coróne, fine 29.40 - 89.60 coróne, simple 21 - 67.20 coróne, mărímile 55/68, 63/79, 74/100, 82/120, 110/140 cm.

Prețurile sunt socotite la icóne pictate pe pânză, primește însă Librăria și comande pentru icóne pe lemn, tinichea, aluminium, porțelan și lamele de aramă, pentru iconițe de iconostas, prapore, portrete cu prețurile cele mai moderate, tóte executate după cum se cere, ba spre înlesnire deja de mai mulți ani liferă rame pentru icóne, iconițe, portrete etc. pe lângă cele mai favorabile condițiuni.

Librăria Tipografiei archidiececane Sibiu.